

List Preláta (máj 2010)

V druhej polovici mesiaca budeme sláviť tri významné liturgické slávnosti: Nanebovstúpenie Pána, Zoslanie Ducha Svätého a slávnosť Najsvätejšej Trojice. Ak sa obrátime na Pannu Máriu, ona nás povedie, aby sme sa dobre pripravili a mali tak z týchto slávností väčší úžitok.

19.05.2010

Moji milovaní: Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!Začíname

mesiac osobitne venovaný Panne Márii v rámci mariánskeho roka, ktorý v Diele slávime. Srdce i myšlienky nám okamžite zalietajú k Márii, Matke Božej a Matke našej, aby sme sa jej odvdáčili za nespočetné dobrodenia, ktoré na jej príhovor neprestajne dostávame. O niektorých z nich vieme, o iných nemáme ani tušenia; no isté je, že Boh, aby si ešte viac uctil svoju Matku, nám chce udeľovať poklady svojich milostí práve prostredníctvom Najsvätejšej Panny, vždy v úzkom spojení a v závislosti na svojom Synovi. „Materské poslanie Márie voči ľuďom však toto jediné prostredníctvo Kristovo nijako nezatieňuje“, vysvetľoval Ján Pavol II pri komentovaní vybraných textov Druhého vatikánskeho koncilu. Naopak dodával, „ďaleko od toho, aby bola prekážkou vykonávania jediného prostredníctva Kristovho, Mária len zdôrazňuje jeho plodnosť a účinnosť.“¹ Počas týchto dní sa jej

konkrétne poďakujeme – odpusťte mi to odbočenie – za kňazskú vysviacku tridsiatich dvoch vašich bratov, ktorým udelím sviatosť kňazstva ôsmeho mája v Bazilike sv. Eugena. Prosme Pannu Máriu za nich i za všetkých kňazov. Dejiny kresťanskej spirituality sú plné príkladov demonštrujúcich materinskú ochranu Panny Márie voči svojim deťom, ktorým pomáha špeciálnymi milosťami. Najstaršia mariánska modlitba, Sub tuum praesidium, ktorú tak často opakoval svätý Josemaría, bola zložená v treťom storočí a vyjadruje túto istotu plnú dôvery: „Pod tvoju ochranu sa utiekame, Svätá Božia Rodička, neodvracaj zrak od našich prosieb, ale od všetkého nebezpečenstva nás vyslobod', ty Panna slávna a požehnaná.“² Všetci sme v našom živote zakúsili dobrotivú prítomnosť Panny Márie s cieľom dôverne nás priblížiť k Pánovi. Z tohto dôvodu – a takisto, lebo si to zaslúži – niet

dôstojnejšieho stvorenia než je
Panna Mária: viac ako ona je len Boh
– a my jej nikdy nebudeme môcť byť
dostatočne vďační za jej starostlivosť,
ani si ju nebudeme vedieť uctiť tak,
ako by sa patrilo. Podobne sa
vyjadroval aj svätý Josemaría,
nadväzujúc tak na kresťanskú
tradíciu. Počas minulých storočí
sformulovala teológia tvrdenie, ktoré
zhrňuje lásku kresťanov k Božej
Matke: de Maria, nunquam satis,
nikdy nebudeme môcť dosť hovoriť a
písať o dôstojnosti tej, čo dala svoje
telo a krv Druhej osobe Najsvätejšej
Trojice.³ Tieto pravdy tvoria základ
mariánskej zbožnosti, čoraz
zjavnejším spôsobom prekvitajúcej
po celom svete. V našom prípade sa
pridávajú rozličné špecifické motívy,
ktoré nás s osobitnou láskou
pozývajú vyhľadávať prítomnosť
našej Matky. Mám na mysli dve
výročia pripadajúce na tento mesiac:
výročie prvej púte nášho Otca do
Sonsoles v roku 1935 a výročie jeho

novény k Panne Márii Guadalupskej v roku 1970. Vďačná spomienka na tieto udalosti, ktoré už patria do histórie Opus Dei, nás vedie k uvažovaniu o tom, že – ako poukazuje Benedikt XVI – Vtelením Božieho Syna vstúpila večnosť do časnosti (...) Čas bol – mohli by sme povedať – poznačený Kristom, Synom Boha a synom Márie, a prostredníctvom neho mu bol aj daný nový a prekvapujúci význam: zmenil sa na čas milosti a spásy.⁴ A preto by sme mali, uzatvára pápež, postaviť rozličné vrtkavé udalosti nášho života – či už dôležité alebo bezvýznamné, jednoduché či nerozlúštiteľné, veselé alebo smutné – pod znamenie spásy a akceptovať volanie, ktoré nám Boh adresuje, aby nás doviedol k cieľu nachádzajúcemu sa za horizontom času – k večnosti.

⁵Dva dátumy z našej histórie, o ktorých som sa chcel zmieniť, veľmi jasne poukazujú na Boží vstup do ľudských dejín, a konkrétne do tejto

časti Cirkvi, ktorou je Opus Dei.2.
mája 1935 – zajtra to bude 75 rokov -,
dal svätý Josemaría podnet k vzniku
zvyku Májovej púte, z ktorej už vzišlo
tolko duchovných plodov. Tisíce ľudí
sa odvtedy naučili prinášať Panne
Márii s príchutou dôvernosti svoju
synovskú lásku. Odporúčam vám sa
v tomto mesiaci pousilovať, aby nás
na našich mariánskych návštevách
sprevádzalo mnoho priateľov.
Túžobne si želajme odvďačiť sa
Panne Márii za jej starostlivosť o
Cirkev a o každé jedno zo svojich
detí. Vrúcny vzťah k Panne Márii je
jasným dôkazom toho, že človek sa
pohybuje v kresťanskom prostredí.
Na našej ceste sa možno vyskytnú
omyly – veď nikto na zemi nie je
dokonalý –, no kto sa vytrvalo modlí
k Panne Márii, opakujúc azda
modlitby, ktoré sa naučil v detstve a
odvtedy ich neopustil, ten dáva
najavo, že v jeho srdci možno nájsť
závan kresťanského ovzdušia, a naša
Matka mu pomôže: teraz – a ako sa

modlíme v Zdravas´ Mária – i v hodine smrti. Túžobne si želajme preniesť aj na ostatných synovskú lásku k Panne Márii. Tým, že pozveme našich známych, priateľov a príbuzných, aby nás sprevádzali na Májovej púti, môžeme im pomôcť objaviť radosť a pokoj, aké naša Matka vlieva do duší tých, čo sa považujú za jej deti. Kiež by si množstvo žien i mužov osvojilo zvyk každodenne sa modliť svätý ruženec! Prekonávame rozhodne ľudské ohľady pri začínaní podobných rozhovorov? Ďalšie veľmi významné výročie pre našu rodinu sa takisto odohráva v máji: štyridsať rokov od cesty nášho Otca do Mexika s cieľom modliť sa pri obraze Panny Márie Guadalupskej. Pamätám si na prekvapenie a radosť tých nás, čo sme boli po jeho boku, keď nám 1. mája 1970 oznámil, že sa rozhodol podniknúť túto cestu. Okamžite nás poveril začatím vybavovania potrebných vecí a 15. mája 1970 na

úsvite vstúpil na mexickú zem. Poháňaný svojou láskou k Cirkvi, k pápežovi a k dušiam túžil vložiť do rúk Panny Márie všetky úmysly svojho srdca. Vysvetľoval to týmito slovami: O čo prosí Otec? Otec, pri nohách našej Matky Svätej Márie, všemocnej orodovníčky, prosí o mier vo svete, o svätosť Cirkvi, Diela a každého jedného zo svojich dcér a synov.⁶ Už počas letu do Ameriky bolo vidno jeho intenzívne sústredenie. Hneď ako prišiel do hlavného mesta Mexika a hoci boli tri hodiny nadržanom, prejavil želanie okamžite sa ísť modliť k Panne Márii Guadalupskej. Nebolo to možné, pretože o takom čase bola Bazilika ešte zavretá. No sotva ho lekári a jeho synovia na chvíľu nechali, aby si zvykol na nadmorskú výšku a na zmenu času, presunul sa do Villy, sprevádzaný niekoľkými svojimi synmi. Bola to jeho prvá návšteva Mexika D.F. Potom, čo pozdravil Ježiša vo svätostánku, klakol si v

presbytériu a približne hodinu a pol zotrval ponorený do modlitby. Medzitým sa kostol začal plniť dcérami a synmi nášho Otca, jeho spolupracovníkmi a priateľmi, ktorí si želali modliť sa spolu s naším zakladateľom. Ako sa modlitba predlžovala, don Pedro Casciaro, ktorý bol v tom čase konciliárom, oznámil Otcovi, čo sa deje. A keďže náš Otec vždy utekal od toho, aby bol stredobodom pozornosti, prerušil svoj rozhovor pred obrazom Matky Božej z Guadalupe a požiadal, či by nebolo možné nájsť spôsob, ako sa tej drobnej nepríjemnosti vyhnúť. Počnúc nasledujúcim dňom a po zvyšok novény používal malú tribúnu, síce trochu nepohodlnú, no ktorá ale mala tú výhodu, že bola umiestnená vo väčšej výške, dosť blízko k obrazu Panny Márie, a tak, že nebola ľuďom na očiach. Tam sa svätý Josemaría mohol obrátiť na Pannu Máriu Guadalupskú s obrovskou dôverou, zhovárając sa s

ňou nahlas, a predložiť jej všetky potreby svojho srdca. Vďaka Bohu sme si mohli zapísať to, čo povedal počas tých chvíľ rozhovoru s ňou, keďže nám umožnil zúčastniť sa na jeho modlitbe na tom mieste. Bola to jedna intenzívna synovská modlitba, modlitba úplného odovzdania sa do Božej vôle a zároveň modlitba naliehavá, ako modlitba malého a dôverčivého dieťaťa. V prvý deň novény na tribúne, 17. mája, nám po niekoľkých minútach zotrvania v osobnej modlitbe navrhol, aby sme sa spolu pomodlili všetky tri časti ruženca, dodržiac chvíľku ticha po každom tajomstve. Nakoniec prečítal niekoľko pasáží z Evanjelia, v ktorých Pán trvá na potrebe prosebnej modlitby. Vyberám niekoľko slov z onej modlitby, ktorú ste už určite čítali a rozjíмали nad ňou – prínajmenšom nad jej časťou – pri iných príležitostiach. Sám Ježiš nám vraví: všetko, o čo budeme s vierou prosiť v modlitbe, dostaneme. A viera

nám nechýba, pretože nám ju dávaš ty, Pane. Tento prísľub plný istoty nikdy nestratí svoju hodnotu, lebo jeho slová, Pánove slová, nikdy nepominú. Sme tu, v zastúpení tisícov duší a prišli sme prosiť; prosiť ako dieťa, ktoré je presvedčené, že ho musia vypočuť. Prosíme ako malé dieťa, ako malá rodina, a chcem, aby Dielo bolo vždy také: ako jedna malá, no veľmi jednotná rodina, hoci sme roztrúsení po celom svete. A prosíme ťa nástojčivo, poslúžiac si príhovorom tvojej Matky, vediať, že nás musíš vypočuť. Iterum dico vobis – hovorí nám svätý Matúš – quia, si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quacumque petierint fiet illis a Patre meo qui in caelis est (Mt, 18, 19). Modlíme sa prosebnú modlitbu, zjednotení s ľudom, ktorý je tu dnes zhromaždený, s kňazom, ktorý slávi svätú omšu, a s úctou, ktorá sa vzdáva tvojej Matke. Vravíme ti to my a vravia ti to s obrovskou vierou

a nádejou, že nás počúvaš, ľudia na všetkých križovatkách zeme. Je to ustavičná modlitba ľudí zo všetkých krajín, všetkých rás, všetkých jazykov. Ich modlitba je našou modlitbou a k tebe, Pane, sa prostredníctvom tvojej Matky obraciame vo vytrvalej modlitbe. Týmito slovami vám dávam podnet, aby ste cítili zodpovednosť naliehať na Pána, hoci je vaša duša vyprahnutá a pociťuje ťažkosti žiť v dialógu s ním. No aj napriek našim slabostiam, aj napriek tomu, že nevieme, čo povedať, stačí, že s ním budeme chcieť hovoriť, aby sa stalo skutočnosťou a aby sme dosiahli to, čo budeme potrebovať.⁷ Zastavme sa na chvíľu, deti moje, aby sme sa pozreli, či my, v týchto chvíľach a vlastne vždy, predlžujeme modlitbu nášho Otca, či sme zjednotení s jeho modlitbou – ktorá sa v nebi stala večnou – za Cirkev a za Dielo. Nevadí, ak sa niekedy cítime vyprahnutí, suchí!, lebo sa zdá, že sa

srdce nezapája do našich chvíľ
rozjímania alebo ústnej modlitby.
Tak nás to učil svätý Josemaría:
Zdôrazňujem, nech vás netrápi, keď
necítite žiadnu horlivosť, keď vás
stojí veľa námahy vložiť sa do
modlitby. Sme ako vojaci na stráži,
plniaci si svoju povinnosť; ako vojaci,
no zároveň ako deti. Ak nevieme, čo
povedať, no vieme, že sa máme
modliť, tak sa modlíme.

Pripomíname mu teraz, aj keby to
malo byť len ústami, aby splnil svoje
slovo; že my prosíme, aby nás on
vypočul: je to naliehanie, avšak
naliehanie dieťaťa, ktoré adresujeme
Otcovi, odvolávajúc sa na sľub Syna.
A so všetkou prirodzenosťou sa
obraciame na našu Matku, na jej
všemocný príhovor: Matka, vyslyš
nás!⁸Myslím, že každá a každý z nás
túži po tom, aby sme sa modlili alebo
aby sme sa naučili modliť sa tak, ako
naš Otec, s tou istou dôverou a
odovzdanosťou voči našej Nebeskej
Matke. V dnešných časoch, ako som

vám to už mnohokrát pripomínal, by sme mali neustále obnovovať prosby za Cirkev, za pápeža a jeho spolupracovníkov, za biskupov, kňazov a za celý Boží ľud. Snažme sa tieto úmysly predostrieť našej Matke s veľkou intenzitou práve počas Májových pútí. Myslíš si, že keby ľudia, s ktorými prichádzaš do styku, spoznali tvoju lásku k Panne Márii, necítili by sa byť pozvaní milovať ju a skryť sa pod jej ochranu? Lenže mali by sme sa modliť plní dôvery, s takou vierou, ktorá je schopná hory prenášať, ako povedal Pán. Započúvajte sa ešte raz do slov nášho Otca pri onej prvej modlitbe nahlas pred Pannou Máriou Guadalupskou. Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis (Mk 11, 24). Verte, že všetko, o čo budete prosiť v modlitbe, dostanete a bude vám dané. Bude vám dané! Sú to slová, ktoré pre nás znamenajú ohromnú istotu. Povedal to jej Syn, a

jej Syn nemôže klamať!, no z našej strany je potrebná viera. Viera, akú už máme, veď preto prichádzame prosiť, no okrem tej prosby jej vravíme: *adauge nobis fide*m! (Lk, 17, 5). Treba naliehať, raz a vždy znovu, ako sme to ako malí robili s našimi matkami, rovnako! A tí, čo sme teraz tu, prosme za všetkých a v mene všetkých, aj keď sa osobne nachádzame vo chvíľach malého zápalu, keď nás stojí veľa úsilia prehovoriť, a povedzme, čo ti chceme povedať. *Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit, invenit, et pulsanti aperietur* (Lk 11, 10). Je to opäť Kristus, kto hovorí, ako nám to nechal zaznamenané svätý Lukáš. Povedal nám to tak jasne preto, aby sme nezabudli: kto prosí, dostane. Preto neprestávajme prosiť a mali by sme mať odvahu prosiť s dôverou, nástojčivo. Preto sme sem prišli, a preto by sme sa mali usilovať, aby naša modlitba bola vytrvalá a nástojčivá. Matka naša, hovor ty za

nás a povzbudzuj nás prosiť stále viac!9Tu sa zastavím, deti moje, hoci prosebná modlitba nášho Otca pokračovala ešte hodnú chvíľu. Na záver nemôžem znovu nepripomenúť, že v druhej polovici mesiaca budeme sláviť tri významné liturgické slávnosti: Nanebovstúpenie Pána, Zoslanie Ducha Svätého a slávnosť Najsvätejšej Trojice. Ak sa obrátime na Pannu Máriu, ona nás povedie, aby sme sa dobre pripravili a mali tak z týchto slávností väčší úžitok tak, ako to spravila i s Ježišovými prvými učeníkmi. Je mi čoraz zrejmejšie, že ku koncu jej skrytého a tichého života Pán chcel, aby bola viditeľne prítomná pri zhromaždení Cirkvi vo Večeradle, aby apoštoli videli, ako je treba milovať Ježiša a ako je treba milovať Najsvätejšiu Trojicu. Posledné májové dni by nás mali povzbudiť do hĺbky si vychutnať liturgickú slávnosť Zoslania Ducha Svätého. Zostaňme spolu s tou, ktorá

je Matkou Cirkvi a Chrámom Ducha Svätého: je to vždy najlepší spôsob, ako prijať dary a ovocie Tešiteľa. A ako vždy vás prosím, aby ste – každá a každý – predniesli Najsvätejšej Matke, Všemocnej orodovníčke, môj úmysel, aby sme všetci mohli hlbšie vstúpiť do dôverného vzťahu medzi Bohom Otcom, Bohom Synom a Bohom Duchom Svätým. So všetkou láskou vás žehná,Váš Otec +
JavierRím, 1. máj 2010.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-maj-2010/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-maj-2010/)
(22.02.2026)